

Чому коханий Олени Кравець опинився за лаштунками «Кварталу 95»?

● ЗІРКОВЕ КОХАННЯ

«Не ревную і не даю
приводів для ревнощів»

с. 10–11 »

фото: telegraf.com.ua

Фото з архіву сім'ї ВЕРЕТКИ-КАЗЬМІРЧУКІВ.

І Бог послав Ірині чоловіка — священика з Парагваю

● **НЕЙМОВІРНИЙ СЮЖЕТ** Одного дня дівчина вирішила: «Хто перший підійде й освідчиться мені, за того й піду заміж. Я буду знати, що ця людина послана мені Всевишнім»

с. 12–13 »

● ЕКСКЛЮЗИВ

Улюбленець публіки
Петро ПАНЧУК:
«Коли моя Людмила
народжувала сина,
ми вдвох співали
«Гуцулку Ксеню»

с. 7–9 »

Фото: Лес ВЛАШИНЕЦЬ.

Любов на затопленому острові

● **ДЛЯ ДУШІ** Колись давно-давно на землі був острів, де жили всілякі духовні риси. Але якось вони помітили, що острів потопає. Тож посідали на свої кораблі і попливли в море. Й залилася на острові лише Любов

Діана ВІССОН,
оповідання з книги
«365 притч на щодень»
(видавництво «Свічадо»)

Вона чекала до останку, але коли чекання виявилось марним, також захотіла поплисти з острова. Тоді вона гукнула Багатство і попросилася до нього на корабель, але воно відповіло:

// **Час знає, яка важлива Любов.**

— На моєму кораблі повно золотих коштовностей, немає тут для тебе місця.

Тоді побачила Любов корабель Гордості й попросила допомоги в неї, але та відповіла, що Любов знищить лад на її кораблі.

Поряд пливла Радість, але вона так веселилася, що навіть не почула поклику Любови.

І Любов геть зневірилася. Але ж знаєцька почула голос десь позаду:

— Ходімо, Любове, я візьму тебе з собою.

Любов озирнулася й побачила старця. Він довів її до суходолу, а коли відплив, Любов стямилася, що забула спитати його ім'я.

І тоді звернулася вона до Пізнання:

— Скажи, Пізнання, хто врятував мене? Хто був той старець?

Пізнання глянуло на Любов:

— То був Час.

— Але ж чому Час віршив порятувати мене?

— Тому що Час знає, яка важлива Любов.

Більше, ніж фото

● **СЛОВО ДО ЧИТАЧА** Ця випадково знайдена в мережі світлина вже кілька днів не дає мені спокою. Переслідує. Проймає до мурашок. Кажуть, коли при погляді на чужу фотографію вам хочеться бути її автором — це мистецтво. А тут — Вічна Любов

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети «Так ніхто
не кохав»

А ле, відчуваю, не тільки цим полонила мене ця світлина. Не відпускає. Таке враження, що сюжет на фото я вже десь бачив. Дежавю? Де? Згадую відомі фільми, книги... Не те. Знаходжу слова Генрі Драммонда: «Любов потрібна старикам більше, ніж хліб». Близько. Але ще не те. А що? Що? Тут телефонує мама, каже, що в тата висока температура — і мене осіняє...

Багато років тому дідуся Павла поклали в обласну лікарню. Потрібна була операція. У переддень її з далекого поліського села приїхала бабуся Степанида. Я сказав, що після роботи заведу її в лікарню. Як завжди, затримався. Коли ми зайшли, дідусь якось так тепло глянув на бабуся і ніжно промовив: «Я так довго на тебе чекав!» Ніби й не було мене, сусідів по палаті...

Я ніколи не чув нічого подібного від нього. Дід Павло видавався завжди строгим. Хвилини не міг всидіти без роботи. Та й працювати було чого — разом з бабою Степанидою поставили на ноги семеро дітей...

А тут строгий дід так трепетно каже: «Я так довго на тебе чекав!» Сьогодні ці слова вистукують в мені сотнею мегабомб Вакарчукової пісні «Не йди»: «Я читав по твоїх долонях своє життя, Я помітив вечірнє сонце в очах твоїх, Я так хочу запам'ятати назавжди Твій, мов діаманти, сміх...» Бабуся залишилася в палаті до ранку. Наступного дня була операція — і дідусь не вийшов із наркозу...

Дякую невідомому автору за більше, ніж фото.

P. S. Якщо ви знаєте автора світлини та історію її створення, напишіть нам про це — і отримаєте хороший гонорар (takvolyn@gmail.com або 43025, просп. Волі, 13, м. Луцьк, Волинська обл.).

photo boemisto.tv

«Так ніхто не кохав»

Дівчата й зараз втрачають голову від хлопців, які вміють зіграти «Так у світі повелося, я люблю її волосся...»

«Вона» не старіє. Бо Кость Москалець зачарував її Ще й Тарас Чубай додав магнетизму

● **З ВИСОТИ ДУШІ** Хто не знає цю пісню? Хто не програвав подумки «А вона, а вона...» чи не підспівував гурту «Плач Єремії»? Напевно, той, хто не кохав, хто не втрачав кохання, хто не страждав від безсилля щось змінити... Той і не відчув проникливості, щему цієї пісні

Ірина КОНСТАНКЕВИЧ,
народний депутат України від партії
УКРОП

А написана вона Костянтин Москалем 30 років тому — 25 серпня 1989-го. Небагато пісень української естради витримали випробування часом. Змінюються музичні стилі, смаки, а «Вона» й дотепер не втратила своєї магнетичної сили. Навпаки, така ж актуальна. Не старіє «Вона». У чому секрет пісні, яка стала культовою для кількох поколінь українців?

Як усе геніальне — просто, щиро,

природно. Мінімум слів і максимум почуттів, «коли неказане лишилось неказаним». Чи не це притягує, зачаровує і школярів, і студентів, і тих, хто старший. «Вона» об'єднала кілька поколінь українців. Це вони ладні багатотисячним хором співати з Тарасом Чубаєм: «...А вона, а вона сидітиме сумна, Буде пити — не п'яніти від дешевого вина».

Про історію написання, про те, хто ж криється за узагальненим «вона», мене часто запитували студенти на лекціях із сучасної української літератури, коли ми обговорювали творчість поета, прозаїка, есеїста

Продовження на с. 4

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗІГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі
ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймально — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 20 сторінок формату А-4

Передплатний індекс: **60779**
Реєстраційний номер
Серія KB №23543-13383P

Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім
«Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007

Тираж 11 500 Замовлення №14

Фото pahutjak.sumno.com.

«Моя доле золота» — ми думали, що ці слова присвячені золотоволосці Галині Пагутяк (на фото в юності і тепер).

«Кожна дівчина або жінка може без найменших докорів сумління вважати, що «Вона» — це вона. А проте дівчинка, яка надихала мене в той час, справді існувала. Це Аліна Бжезінська-Лазоркіна.

уже все прокоментував. Але пропоную таки лишити фінал відкритим. Незалежно від того, як склалося особисте життя Галини Москалець (Пагутяк), Костя Москальця, Аліни Бжезінської-Лазоркіної, інших персонажів цієї мистецької історії, «Вона» з особистої стала вже народною, переросла рамки певного часу, певного покоління. Адже «життя прекрасне», коли у ньому є кохання і невід'ємні його супутники «печаль» розставань, осінній сум утрат. Але «життя прекрасне!», бо «Вона» — це пісня молодих, пісня молодості, пісня кохання.

Початок на с. 3

Костя Москальця або ж коли розмовляли про романи шевченківської лауреатки Галини Пагутяк (прізвище по чоловікові Москалець). Деталі «тонкі вуста», «я люблю твоє волосся», «моя доле золота» були своєрідними маркерами, що вгадувалися у зовнішності Галини Пагутяк — першої дружини автора пісні. І, напевно, я і далі перебувала б у полоні твердого переконання, що прототип героїні пісні — це Галина Пагутяк, якби не прочитала в одному з інтерв'ю Костя Москальця: «Пісню «Вона» я написав, у Львові. Я тоді працював

у театрі-студії «Не журись!», виступав як автор-виконавець власних творів. Трапився якийсь проміжок вільного часу між концертами, я не мав що робити, отже, засів з гітарою у своєму тодішньому помешканні на вулиці Скороди і за три дні склав цю пісню. Сталося це 25 серпня 1989 року. «Вона» — це більше символічний, ніж реальний образ. Кожна дівчина або жінка може без найменших докорів сумління вважати, що «Вона» — це вона. А проте дівчинка, яка надихала мене в той час, справді існувала. Це Аліна Бжезінська-Лазоркіна. Вона тоді вчилася в музичній школі ім. Соломії Крушельницької, згодом закінчила львівську консерваторію по класу арфи. Аліна вже досить давно виїхала з України, вона тепер мешкає в Шотландії, зробила там чудову кар'єру як арфістка. Між іншим, у мене є пісня «Аліна», яка вже стопроцентово присвячена саме їй. Цю пісню виконує Віктор Морозов, вона записана на диску моїх пісень «Треба встати і вийти».

Зрештою, тут можна поставити крапку у цій історії. Адже автор

«Дівчина, яка надихала мене в той час, справді існувала».

Фото facebook.com/nationalpalaceukraine.

Це Вона — Аліна Бжезінська-Лазоркіна, відома в Європі арфістка, яка 30 років тому спонукала Костя Москальця на створення шедевра.

P.S. Невеликий штрих до роздумів про українську пісню, її геніальних авторів і виконавців. У будь-якій цивілізованій країні така розкручена й улюблена мільйонами пісня, як «Вона», принесла б її творцям мільйони коштів. На жаль, у нас не так... На лікування поетів гроші збирають усім миром, хто скільки може... Але не держава.

ХІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

Фото tvoemisto.tv.

Фото: ukraine.ua

У Тараса Чубая «прохідних» пісень немає, бо він живе музикою.

● ЧИТАЄМО КЛАСИКУ

ВОНА

Кость МОСКАЛЕЦЬ

*Завтра прийде до кімнати твоїх друзів небагато,
Вип'єте холодного вина.*

*Хтось принесе білі айстри, скаже хтось:
«Життя прекрасне».*

Так, життя — прекрасне, а вона...

*А вона, а вона сидітиме сумна,
Буде пити — не п'яніти від дешевого вина.
Я співатиму для неї, аж бринітиме кришталю
Та хіба зуміє голос подолати цю печаль.*

*Так у світі повелося, я люблю її волосся,
Я люблю її тонкі вуста.
Та невдовзі прийде осінь, ми усі розбіжимося
По русифікованих містах.*

*Лиш вона, лиш вона сидітиме сумна,
Буде пити — не п'яніти від дешевого вина.
Моя дівчинко печальна, моя доле золота,
Я продовжую кричати, ніч безмежна і пуста.*

(У пісні третій і четвертий куплети повторюються).

Концерти
Аліни
Бжезінської-
Лазоркіної
сьогодні
збирають
аншлаги
по всьому
світу.

«Було стільки речей, за котрі я просила б твого прощення...»

● **ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ** Одну з найгарніших поезій останніх часів написала американська дівчина. Заголовок вірша — «Але ти цього не зробив»...

Бруно ФЕРРЕРО, італійський католицький священник-монах, оповідання «Любовна поезія» з книги «365 коротких історій для душі» (львівське видавництво «Свічадо»)

Пам'ятаєш той день, коли я взяла твій новий автомобіль і побила його? Я думала, що ти

але ти не зробив цього.

Пам'ятаєш день, коли я обляпала салон твого автомобіля сметаним кремом? Думала, що ти наб'єш мене, але ти цього не зробив.

Пам'ятаєш день, коли я забула сказати тобі, що ми підемо на бенкет, і ти прийшов у джинсах? Думала, що ти покинеш мене, але ти цього не зробив.

Так, є дуже багато речей, яких ти не зробив! Ти був терпеливий зі мною, ти любив мене й оберігав. Було стільки речей, за котрі я просила б твого прощення, коли б ти... повернувся з В'єтнаму.

Але ти не повернувся.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО:

*Всі ми живемо тільки раз.
Отож все добро, яке можемо вчинити, або чуйність, з якою можемо ставитися до будь-якої особи, виявляймо зараз.
Не відкладаймо на пізніше, не занедбуймо, тому що живемо лише раз.*

Більше неймовірних історій — в інших наших виданнях:
«Читанка для всіх»
і «Цікава газета на вихідні!»
А також на сайті
volyn.com.ua

«Я втратила себе».

Фото youtube.com.

Що відчують жінки в цивільному шлюбі?

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН 15 зізнань, які шокують

Ця тема не нова, але так само злободенна, як десятиліття чи кілька десятиліть тому. Дивно, що деякі люди уперто вірять у вигадану дурість про формальність штампу в паспорті. Хоча всі розуміють, що це далеко не формальність. Відсутність його в паспортах у двох закоханих людей, що живуть разом, приховує не що інше, як страх! Він може бути різний: страх довіряти, страх втратити свободу, страх втратити гроші, майно, страх брати на себе відповідальність за сім'ю тощо

Євгенія КАБЛАМА,
психолог, автор інтернет-курсу «Азбука любові до себе» і збірника медитацій «Неповторна Я»

Чому я вирішила торкнутися цієї теми? Річ у тому, що багато моїх клієнток, які живуть у такому шлюбі, мають схожі проблеми, з якими приходять до мене, а також розповідають про подібні переживання, відчувають такі ж почуття, говорять однакові фрази.

Мені захотілося дати їм голос — і цим внести свою лепту в скасування цього потворного монстра огидного співжиття, що знищує людей зсередини самою своєю формою. Хочу, щоб жінки і чоловіки, що практикують це, побачили, якої шкоди вони самі собі завдають!

Ось вони, ці жіночі фрази-волення про допомогу:

1. «Відчуття, що я — не цінна».

2. «Віддаю більше, ніж отримую натомість».

3. «Я стала більш невпевненою в собі».

4. «Почуваюся, як у залі очікування — тільки не знаю, чи прийде потяг».

«Стала заздрити парам, які одружуються, і заміжнім подругам».

5. «Усвідомлюю своє безсилля, неможливість змінити життя».

6. «У мене підвищена тривожність внаслідок нестабільності стосунків».

7. «Любов начебто ще є, але з кожним днем нарастають невдоволення і претензії».

8. «Почуваю себе використаною, такою, що живе в тестовому режимі».

9. «Наростає злість на партнера».

10. «Хотіла б будувати стосунки в шлюбі, але боюся, що він мене покине, якщо наполягатиму».

11. «Перестала себе поважати».

12. «Стала заздрити парам, які одружуються, і заміжнім подругам».

13. «За ті роки, що ми живемо разом, моє здоров'я погіршало: відчуваю розбитість, апатію, депресію, з'явилися захворювання (часта застуда, гіпертонія, гастрит, жіночі хвороби та ін.)».

14. «Я втратила себе».

15. «Живу в постійній напрузі та в страху не відповідати очікуванням».

Ці багато інших фраз занурюють у відчай, викликають співчуття і співпереживання. Дуже хочеться закричати: **«Ти — цінна! Бережи і примножуй цю цінність, а якщо вона загубилася — швидше відновлюй!»**

Усім любові та справжнього шлюбу!

Джерело:
tutkatamka.com.ua.

ФОТО ЛЕСІ ВЛАШИНЕЦЬ

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«До появи Серафимчика театр у нас був на першому місці».

Петро ПАНЧУК: «Коли моя Людмила народжувала сина, ми вдвох співали «Гуцулку Ксеню»

● **ЕКСКЛЮЗИВ** Залишатися непоміченим у сузір'ї світової слави провідному акторові Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка, члену-кореспонденту Академії мистецтв України, народному артистові, Шевченківському лауреату Петрові Панчуку не вдається жодного дня

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Віддавши шанувальникам чергову частку таланту та любові до них у театральному едемі, корифей почувається, немов у раю, поруч із коханою дружиною Людмилою і синочком Серафимом у власній однокімнатній столичній квартирі. На цьому затишному острові сімейного щастя зіркове подружжя викохує свої домашні традиції, радо приймає гостей-земляків, обговорює творчі плани, а влітку поспішає на батьківське обійстя у волинське село Лобачівка Горохівського району, де під старою грушею пан Петро закопав Серафимчикову пуповину, де п'ять років тому від-

родив сільський театр, навчивши театрального мистецтва земляків-хліборобів, котрі стали нині знаменитими на всю Україну. Мало хто знає, що Лобачівка — то і батьківщина, і... колыска кохання 61-літнього Петра Панчука і його 38-річної дружини Людмили. А історія цього кохання воістину зворушлива.

«МЕНИ Б ТАКОГО»

У дитинстві Лобачівка притягувала до себе з Горохова Людмилу, наче магніт. На одному з мальовничих тамтешніх «лобів» жила її бабуся Єва. Дівчинка дуже любила цю мудру жінку. А ще влітку залюбки пасла гусят, читала книги і, примостившись на котро-

мусь пенечку чи лавчині, мріяла, що вивчиться, щоб неодмінно стати такою відомою акторкою, як ото лобачівець Петро Панчук. Дарма, що її ще й на світі не було, а він уже в школі дивував учителів і гуртував навколо себе захоплених театром навіть шкільних пустунів. Змалку чула, а потому й бачила, як на сцені у сільському клубі не гоноровий студент Київського театрального інституту імені Карпенка-Карого під час приїздів був «своїм» режисером для лобачівських аматорів. Як і тепер, подивитися вистави, в яких охоче грали місцеві мешканці, тоді теж сходилося всеньке село.

Людмила підростала, а у столиці волинянин-красень, думаючи, що зустрів свою долю, одружився, радів народженню донечок Мар'яни і Дарії. Дівчаток кожного літчка привозив у село на канікули. Лише на кілька літ молодші кияночки стали подругами, з якими завжди було про що поговорити.

Того знакового полудня, облюбавши для зустрічей шкільне подвір'я, Людмила щось розповідала їм про найкращу для неї у світі маму Любу, а вони захоплювалися своїм татусем Петром.

Продовження на с. 8

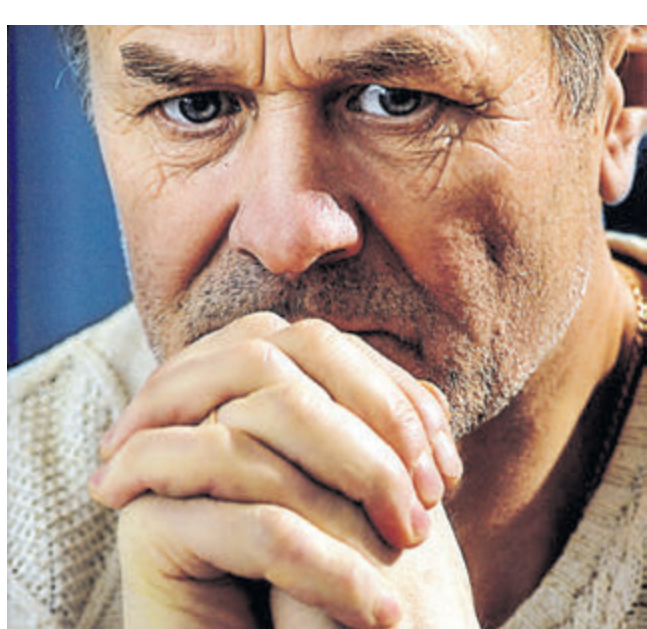

Фото foma.in.ua.

Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

«Наша мрія — бути завжди поруч! Відпочинок із сім'єю додає сил і на сцені».

Початок на с. 7

І раптом він покликав їх додому.

— Ми оглянулися всі троє. Від вроди чоловіка, якого я, десятикласниця, побачила перед собою, від лагідної глибини його голубих очей у мене, здалося, на мить зупинилося серце. Злякалася своєї мрії, яка майнула, наче стріла: «Мені б такого!» — пригадувала моя чарівна співрозмовниця зустріч зі своєю долею. Тоді ще не знала, що її зачарований погляд теж не було суджено забути власникові голубих очей.

ЗНАМЕНИТИЙ АКТОР ШУКАВ У КИЄВІ... ЛОБАЧІВКУ

Щоб наблизитися до мрії стати актрисою, Людмилі довелося неабияк випробувати себе на наполегливість. І хоча тато Валентин не був у захваті від її вибору професії, зате свою змалку дуже чемну і доброзичливу дитину підтримала мама Люба. Ніби бачила материнською любов'ю нелегкі майбутні доньчині роки. І тхозна, чи була б Людмила сьогодні найщасливішою жінкою в світі, якби не матуся. Вона, рідненька, написала лист до односельчанина Петра Панчука, щоб розізнав у столиці, які саме документи будуть потрібні для вступу у театральний виш, а тим часом влаштувала Люду в одну з престижних шкіл у Львові. Саме у цьому великому місті юна горохівчанка зіграла свою першу, до речі, чоловічу роль і отримала пораду-підтвердження професіоналів із «Театру у кошику» для своєї мрії бути актрисою. Ще там вона сама собі стала шукати театри — помсти для репетицій перед вступом в омріяний Київський національний університет театру, кіно і телебачення імені І.К. Карпенка-Карого.

Три спроби і три невдачі не зупинили дівчини. Вона вірила в себе

і жила вірою у її акторські здібності «самого Панчука», бо Петро Фадейович відписав на лист пані Люби, зустрів земляків у Києві і влаштував пожити у своїй квартирі.

— Я побачив у ній те, чого тоді не бачив у колегах — людяність, яка у найбільшій мірі і є акторством. Скільки знаю Люду, вона живе тим, що діється в її душі, а душу артиста насамперед відчують глядачі, — такою сприйняв її тоді, не здогадуючись, що в тих перших зустрічах і розмовах, схожих на спілкування батька й доньки, вже зріє

— Я побачив у ній те, чого тоді не бачив у колегах — людяність.

їхнє лебедине кохання.

Абітурієнтка ходила на всі вистави зіркового наставника, вдивляючись у його гру, не відриваючи погляду від кумира, вчилася у нього акторства, затамувавши подих. Після спектаклів Петро Фадейович знайомив свою ученицю зі сценічними знаменитостями. Їхні погляди на майбутню колегу були проникливими, а творчі завдання доводили до панічної боязні. Уявіть собі, наприклад, що відомий актор театру і кіно, наче на екзамені, пропонує вам зізнатися в коханні... батареї. Та Людмила цьому не противилася.

А після спектаклів були незабутні прогулянки Києвом. Наче діти, без жодного нятяку на стосунки, на яких закінчується чистота помислів, вони бралися за руки і могли довго-довго ходити вулицями, згадуючи Лобачівку. Дивували одне одного щирістю. У берегах над Дніпром і мальовничих краєвидах із найвищих місць столиці метр театрального

світу із вдячною душею селянина шукав обрії рідного села. Чи ж знаходив? Буває, що і тепер, відчувши поміж нескінченних клопотів смуток за рідними людьми і джерелами, ще до відпустки сім'я бере за рученята синочка Серафимчика і мандрує Києвом, вдивляючись у його найкрасивіші краєвиди.

Пристойного спілкування не приховували, однак воно не могло сподобатися дружині Петра Фадейовича.

— І одного разу я відчула себе небажаною гостею в їхній квартирі. Не дивувалася цьому, бо Наташа — теж жінка, — була відвертою у спогадах тоді ще Людмила Корнейко. Хоча й не знала, що сім'я задумувалася над розлученням задовго до її появи в столиці.

«МОГЛА Б МЕНЕ І ПОЧЕКАТИ...»

Три роки промайнули швидко. Настирлива волинянка таки вступила навчатися на акторку в Київський національний університет театру, кіно і телебачення імені І.К. Карпенка-Карого. Вродлива, сонячна вдачею і щебетлива Людмила швидко розбагатіла друзями. Серед них найвірнішою подругою залишилася мама. Щоб оплачувати доньці навчання, зняту квартиру, Любова Йосипівна оселилася в Києві і влаштувалася на роботу посудомийкою в ресторані. Коли ж її Людочка зустрілася й одружилася з Ярославом, неня була на сьомому небі від щастя. Красень-киянин, як мовиться, носив на руках молоду дружину. Його, знатного кухаря, запросив на роботу один із фешенебельних одеських ресторанів. Молоде подружжя без вагань вирушило у Південну Пальміру. Там молоду акторку стали впізнавати глядачі Одеського академічного українського музично-драматичного театру імені В.Василька. Вони разом тішилися першими

фото Петра ПАНЧУКА

«Він подарував мені крила».

лаврами слави. Поміж тим поїхали на відпочинок до Таїланду, де Людмила «задля маминої спини» навчилася робити тайський масаж.

— Я завжди пам'ятала неньчині слова про те, що її молитва і любов допомагатимуть мені на всіх життєвих дорогах. Тому, коли випала нагода вилікувати її спину, я не галяла часу й опанувала професію масажистки до рівня професіонала, — пригадувала вдячна донька. Але те щастя тривало лише кілька років. Ярослав забавив повернутися в Київ, а Люда у величезній столиці залишилася без улюбленої роботи. Вважає дивом знайомство в супермаркеті з відомою акторкою і режисером Оленою Лазович, яка й запросила її в театр на Печерську.

Тепер Панчуки кажуть, що у мегаполісі завжди відчували присутність одне одного і котрогось дня раптом зустрілися на вулиці не випадково. Розговорилися, дивлячись у вічі.

— Я вийшла заміж, — не приховувала сокровенного від просто кумира.

— Могла б і зачекати, доки я поставлю на ноги дітей, бо розлучився, — мовив тоді більше всерйоз, як жартома.

В обох знову розцвіло спільне. Театральні зустрічі, прем'єри, переживання й успіхи. Молода жінка відчувала незримую тягу до особистості, з якою могла говорити відверто про все на світі. Була чесною в цьому і перед чоловіком.

— Людо, ти жартуєш, та він же набагато старший, у батьки тобі годиться, — не повірив сказаному. І пішов у театр до суперника на розмо-

Мить тріумфу лобачівських сільських акторів на чолі з Петром Панчуком у Києві.

ву про їхню платонічну любов.

Людмила і Ярослав усе ж розлучилися. Хоча він іще довго писав їй у SMS: «Я тебе люблю».

«ЩАСТЯ — ЦЕ КОЛИ МИ ВДВОХ»

У сімейному альбомі Людмили і Петра Панчуків — сотні прегарних світлин. Роздивлялися їх цього разу із солісткою народного аматорського хору «Хлібодар» Будинку культури села Вільхівка Горохівського району Ангеліною Грищук і мамою та тещею сім'ї Любов'ю Йосипівною. Вже вкотре гостювала у подружжя та насолоджувалася «свіжими» почутими розповідями про його долю, роздумами знаменитості про сенс життя і акторські дороговкази та цінності.

Петро Панчук, скажімо, не рахує, скільки зіграв ролей у виставах, проте на сцені чує кожен подих із залу і вловлює кожну усмішку. Він не ганить глядачів, які сміються там, де треба було б сплакнати чи хоча б скривитися, бо вважає, що кожен має власне бачення світу, а найвищою нагородою за гру називає тишу. Граючи роль, бачить навколо всіх колег аж до свого шестирічного Серафимчика, який уже артистично перевтілюється в образи діточок.

Незмінною залишається молитва перед кожною виставою. Панчуки по-особливому дорожать вірою в Бога. Як майбутня сім'я, вони зберегли вірність церковним устанам аж до вінчання. Відколи разом шість років, пішки або велосипедами відвідували і продовжують мандрувати у Свято-Успенську Почаївську лавру. Не забувають жодної хвилини, в які йшли поруч серед полів, молилися, «відривалися від друзів, знайомих і шанувальників». Так удвох шість років тому несли на руках новонародженого Серафима.

— До його народження я був упевнений, що вже ніколи не зміню власних стереотипів, що театр на-

завжди буде першим у моєму житті. Так ні. Лише коли на світ з'явився Серафим, я зрозумів, що все стало на свої місця, — пригортав до грудей синочка щасливий татусь.

Його народження подружжя теж згадує зі щасливою усмішкою. Пологи були в Горохові. Завідувач відділення Оксана Якобчук уже й благала молоду маму, щоб та врешті розціпила зуби і, як годиться в такій справі, кричала. Та марно. Тоді Петро Фадєєвич, який був присутній на пологах, знаючи вдачу своєї дружини, запропонував: «Людо, то співай». І вона почала «Гуцулку Ксеню». Він підспівував. І Серафим народився під унісон татового і маминого двоголосся.

...Розмовляючи на гостинах у Києві, якось в одну з митей відвертості запитала у Людмили, чи важко жити із улюбленцем мільйонів? «І так, і ні. Ні, бо впродовж літ, що ми разом, навчилися поважати одне одного, цінувати віру і жити цвітом свого кохання — синочком», — почула щиру відповідь.

Ця життєрадісна, вродлива і тендітна жінка — володарка гран-прі Всеукраїнського конкурсу читців поезії Тараса Шевченка. Соловейко за вдачею, вона встигає на зйомки в телепередачах, є знаним у столиці викладачем хореографії і затребуваною масажисткою-професіоналом.

— Дружина часто приходить до мене на всі репетиції. Завжди підтримує, щось підказує. Не критикує, вміє порадити тільки на позитиві, обнадійливо. Дає толкові рекомендації. А головне — залишається щирою зі мною від того незабутнього теплого погляду десятикласниці у Лобачівці, — цінує кохану неперевершений Петро Панчук.

А коли запитала, про що мріють, в один голос відповіли: «Бути завжди поруч!»

фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Ані Олена, ані Сергій Кравці навіть не уявляли, що їхня сім'я утвориться завдяки гумору.

Фото liza.ua.

Чому коханий Олени Кравець опинився за лаштунками «Кварталу 95»?

● **ЗІРКОВЕ КОХАННЯ** А колись улюблениця публіки першою прийшла до майбутнього чоловіка у гості і навіть одразу передбачила, що буде там із ним жити

«Так ніхто не кохав» продовжує розповідати про історію кохання акторів студії «Квартал 95». І на черзі — вона ж і екранна «Леді Ю», і Надія Савченко, і домогосподарка в халаті. Олено Кравець, ваш вихід!

Інна ПІЛЮК

«І ЗАДЗВЕНІВ ВНУТРІШНІЙ ДЗВІНОЧОК: У ЦЬОМУ БУДИНКУ Я БУДУ ЖИТИ»

Іншого виходу, аніж у пародіях приміряти на себе роль першої леді країни, в акторки студії «Квартал 95» Олени Кравець просто не залишається. Якщо вірити нинішнім політичним прогнозам, де в президентських перегонах серед лідерів Юлія Тимошенко та Володимир Зеленський, то нової роботи для талановитої пародистки передбачається не так і багато. Адже ролі і «жінки з косою», і частой екранної дружини Володимира Зеленського їй не нові. Сміючись, артистка зі-

знається, що деякі шанувальники вважають її реальною дружиною керівника «кварталівців».

Хоча справжній чоловік Олени Сергій Кравець, як і екранний, теж працює поруч із нею, але не на сцені, а за лаштунками. Він багато років є одним із авторів студії «Квартал 95».

Пара познайомилася майже двадцять літ тому. Він — високий, показний, вона — компанійська, з осяйною усмішкою і неповтор-

ним почуттям гумору. Розминутися в коридорах Криворізького еконо-

Деякі шанувальники вважають її реальною дружиною керівника «кварталівців».

мічного інституту, де обоє навчалися, вони просто не могли. А тут

Фото kvartal95.ua.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

ще й «підвернувся» студентський KBK. Репетиції, спільні виступи та друзі зробили свою справу: їхня сім'я народжувалася на очах теперішньої команди.

«Одного разу я помітила, що Сергій уже кілька днів не з'являється на репетиціях, — Олена пригадує події двадцятирічної давності. — Напевно, захворів. Мобільних тоді не існувало, домашнього телефону в нього теж не було. Стоячи на зупинці, я довго вагалася, а потім сіла в тролейбус і поїхала не до себе додому, а до нього. Двері відчинила його мама, Наталія Михайлівна. «Оленочко, проходи!» Я зайшла, озирнулася і зрозуміла, що в цьому будинку буду жити, отак немов задзвенів внутрішній дзвіночок».

«НЕ РЕВНУЮ І НЕ ДАЮ ПРИВОДІВ ДЛЯ РЕВНОЩІВ»

Облич малюків традиційно не видно. Хоч інтер'єр кімнати можна розгледіти.

Після закінчення навчання пара зустрічалася ще два роки. Обоє вже працювали на різних роботах. Олена пробувала себе і в банку (то була протекція мами-фінансиста), і на радіостанції, але між тим не покидала захоплення виступами з командою KBK. Із корпоративів та студентських аудиторій криворізький гумор доріс тоді вже до всеукраїнської популярності.

Робота в чоловічій компанії провокує масу запитань, які зводяться до одного: чи є у родині Кравців ревності? «Наша ситуація не ускладнюється такими момен-

Олена та Марія Кравці. Знайдіть відмінності!

А от крихіток-двійнят Кравці публіці так і не показали. Якщо і з'являються десь їхні фото, то шанувальники талановитого подружжя можуть бачити лише... спини та потилиці малюків. Такі вони, зіркові забобони.

тами тільки тому, що знаємо одне одного дуже давно, — розвіює сумніви акторка. — Якраз Сергій познайомив мене з компанією хлопців, які дружили з дитячого віку і які стали основою «Кварталу 95». Він також працює тут, просто не їздить з нами на гастролі. Та й я не даю приводів».

Жінок-подруг Олена може перерахувати на пальцях однієї руки. Каже, дівоча дружба зовсім інша — це душевні розмови, секретики... З хлопцями все по-іншому: «Добре, що в моєму житті є чоловіки, яким іноді можна подзвонити і сказати: «Я не знаю, що мені робити. Порадь. Ти ж у курсі моєї ситуації».

Сергій, окрім написання виступів для команди гумористів, займається автогонками і навіть не просто бере участь у міжнародних змаганнях із цього досить небезпечного та екстремального виду спорту, а й виборює призові місця. А ще на нього під час зйомок лягає турбота про дітей.

ПЕРЕД ТИМ, ЯК «НАРОДИЛА ДВІЙНЯТ — І НА СЦЕНУ», ЗАСНУВАЛА ВЛАСНУ МАРКУ ОДЯГУ ДЛЯ ВАГІТНИХ

Зіркова пара виховує 15-літню доньку Марію і дворічних двійнят Івана та Катерину. Марія дуже схожа на зіркову маму, захоплюється сучасними танцями, любить подорожувати.

Вдається бути і дружиною, і мамою, і зіркою — скрізь однаково успішною. Доведено акторкою.

Дівчина часто ділиться світлинами у соціальних мережах. А от крихіток-двійнят Кравці публіці так і не показали. Якщо і з'являються десь їхні фото, то шанувальники талановитого подружжя можуть бачити лише... спини та потилиці малюків. Такі вони, зіркові забобони.

У декретній відпустці через народження молодших дітей Олена майже не була. Відпочила хіба місяць-другий перед пологами і стільки ж після них. На гастроліях у цей час її підміняла Тетяна Песик, більш відома як Танька з тернопільського дуету «Танька і Володька». Але і тоді жінка не сиділа без роботи: зайнялася дизайном одягу для вагітних і навіть заснувала власну марку таких товарів. Каже, на собі відчула брак стильного вбрання для майбутніх мам, тому й вирішила заповнити цю нішу. Ще захоплюється читанням, йогою і яхтингом.

Бездоганна дикція та вміння пародіювати голоси інших відкрили Олені ще одні двері телевізійного життя: жінку часто запрошують озвучити мультфільми. Спробувала вона себе і в продюсерській роботі. Документальний фільм «Легенда. Людмила Гурченко» — перша ластівка нового амплуа акторки.

Фото viva.ua.

Повінчалось подружжя у Свято-Троїцькому соборі міста Луцька.

Фото з архіву родини ВЕРЕТКИ КАЗЬМІРЧУКІВ.

Отець Ігор служить у невеличкій капличці села Верхівка і мріє, що колись разом із вірянами збудує храм.

І Бог послав Ірині чоловіка — священика з Парагваю

● **НЕЙМОВІРНИЙ СЮЖЕТ** Одного дня дівчина вирішила: «Хто перший підійде й освідчиться мені, за того й піду заміж. Я буду знати, що ця людина послана мені Всевишнім»

Катерина ЗУБЧУК

ПООБІЦЯВ: СЛУЖИТИМУ ЦЕРКВІ, ЯКЩО МАМА ОДУЖАЄ

— Я — представник четвертого покоління українців у Парагваї, — розповідає Ігор Веретка Казьмірчук. — На початку Другої світової війни мої прадідусі із сім'ями виїхали за океан: по маминій лінії — з Пochaєва, по татовій — з Івано-Франківська. І мій один дідусь народився, як я чув, на кораблі. Бо ж дорога далека: по три, а то й чотири місяці доводилось долати океан...

Родина Ігоря живе у місті Фрам, яке є суто міграційним. Сюди свого часу прибули не лише українці, а й китайці, японці... Українська діаспора старалася, за словами мого співбесідника, максимально зберегти традиції свого народу. А ось те, чому священиком вирішив бути, то про це він говорить так:

— Коли я мав 11 років, моя мама захворіла на рак. І я тоді дав собі обіцянку, що, аби вона оду-

жала, присвячу своє життя церкві. Вона здолала хворобу. А обітницю я мав виконувати. Деканат нашої православної церкви, яка належить до Вселенського патріархату, вибрав, у якій семінарії навчатимусь. Було два варіанти — США і Україна. У Сполучених Штатах — дуже дорого. Тож я обрав Україну, до того ж це чудова нагода вивчити добре прадідівську мову, культуру.

Через інтернет Ігор дізнався, в якій семінарії буде вчитись, які її можливості. Цим навчальним закладом стала Волинська православна богословська академія УПЦ Київського патріархату. Але, вирушаючи сюди (звичайно ж, не кораблем, як колись прадід, а літаком), Ігор і гадки не мав, що зовсім скоро він зустріне в Луцьку свою майбутню дружину.

ДОЛЯ, А НЕ ЩАСЛИВИЙ ЗБІГ ОБСТАВИН

Ірина тим більш не вимальовувала в своїй уяві «заморського» чоловіка. Навпаки, за її словами, ко-

лись зарікалась, що не вийде заміж за іноземця. Оскільки вона тоді, як, до речі, і тепер, диригувала хором у нижньому Свято-Преображенському храмі і співала у хорі верхнього храму Свято-Троїцького собору, то була тут з ранку й до ночі. Тож відразу почула, що в семінарії вчиться хлопець із Парагваю. Але коли побачила Ігоря, то, як пригадує сьогодні, «реакція була нульова».

— По-перше, — каже Ірина, — Ігор молодший за мене більш як на 5 років. По-друге, чоловіки такого типу ніколи не привертати мою увагу. Але я вже мала 24 роки, а особисте життя не складалось. І в мене зародилась думка: хто перший підійде й освідчиться мені, за того й піду заміж. Я буду знати, що ця людина послана мені Богом.

Це, звісно, було ризиковано. Але саме так і сталось. Ігор, який грає на скрипці, підійшов якось до Ірини і попросив, щоб вона закомпанувала йому (Ірина — диригент, але трохи грає на піаніно). І вона, як каже тепер, чисто з помислу допомогти людині, яка приїхала вчитись в Україну (за стільки кілометрів!), погодилась. А буквально при другій зустрічі

А починав він свій священницький шлях у головному соборі обласного центру Волині.

Ігор їй уже освідчився. Запропонував бути його дівчиною. Сказав, що хотів би з нею одружитись, аби вона стала його супутницею на все життя.

— У мене був шок, — пригадує Ірина. — Я почала його відмовляти — знайшла безліч аргументів,

Ірина думала, що в них з Ігорем все скінчилось. Після першого курсу академії він поїхав додому на канікули. Вони по телефону трохи спілкувались, а потім, як кажуть, все затихло. Але ж ні. Ігор мав повернутися через три місяці, а приїхав до Луцька через

Церковний шлюб вони взяли. Владика повірив Ігорю, що в Парагваї він не був жонатий — у цьому хлопець поклявся, поклавши руку на Євангеліє (та й коли було одружуватись, як у 18 літ він уже поїхав в Україну?!). А ось у державній установі зареєструвати шлюб молодята відразу не змогли. Бо для цього треба було заздалегідь оформити відповідні документи, передбачені законодавством. Це сталося через рік.

Невдовзі після вінчання Ігор був рукопокладений у священники. Він служив у Свято-Троїцькому соборі. Оскільки ще і вчився, то це, якщо говорити мирською мовою, була його практика. Уже третій рік він править у Верхівці Луцького району. Задумав збудувати храм (поки що тут є лише капличка, зведена самотужки вірянами). У маленькому селі, де парафіян небагато, це зробити буде непросто. Але на все Божа воля...

У подружжя росте синочок Лук'ян, якому 5 років. Ірина свого часу закінчила регентське відділення тієї ж богословської академії, де вчився Ігор. Згодом здобула ще дві освіти — в Острозькій академії та ВНУ імені Лесі Українки. Вийшовши з декретної відпустки, працює у луцьких школах №№ 24 та 1.

До речі, свою волинську невістку батьки Ігоря так ще й не бачили. Мандрівка у далекий Парагвай поки що залишається мрією, яка обов'язково колись збудеться.

Тато, мама і синочок Лук'ян.

Я почала його відмовляти — знайшла безліч аргументів, щоб сказати: «Ні». Але Ігор не відступав. І оскільки я вже надумала, що вийду заміж за того, хто першим мені освідчиться, то й дотримала свого слова.

щоб сказати: «Ні». Але Ігор не відступав. І оскільки я вже надумала, що вийду заміж за того, хто першим мені освідчиться, то й дотримала свого слова.

Так вони почали зустрічатися. Ці стосунки тривали півтора року. Правда, був період, коли

два. Їхні стосунки відновились. Вони обоє пам'ятають той день, коли Ігор подарував їй перстень і попросив руки й серця. Це було 20 грудня 2011-го. А 7 січня 2012 року у них були заручини, 6 травня, якраз на Юрія, — таїнство вінчання.

Пальмова віагра

● **ХОЧЕТЕ — ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ — ПЕРЕВІРТЕ** Фініки — плоди фінікових пальм, поширених у країнах із теплим кліматом. Їхня батьківщина — Північна Африка і Близький Схід, ці плоди тисячоліттями були основою харчування жителів Саудівської Аравії, Марокко, Єгипту і Тунісу. Більше того — арабські жінки упродовж віків додають розтерті плоди до кави чоловікам, адже цей продукт містить різноманітні амінокислоти, які підвищують лібідо і сексуальну витривалість. Це чи не найсолідніший афродизіак у світі

Фініки є висококалорійним продуктом (у 100 г — 292 ккал). Кажуть, десяток цих плодів не поступається за поживністю чималому біфштексу. Недарма їх називають «хлібом пустелі» через велику кількість мінералів, харчових волокон, мікро-

та макроелементів і вуглеводів. Ці плоди є інгредієнтами для різноманітних наїдків. Наприклад, бедуїни вправною господинею вважають ту, яка протягом місяця щодня може готувати страви з фініків і жодного разу не повторитись.

САЛАТ «ФЕНІКС»

фото cookorama.net

Інгредієнти: 100 г фініків, 2 бурачки середньої величини, 100 г курятини, 80 г волоських горіхів, 50 мл йогурту, 1 яєчний жовток, 1 ч. л. гірчиці, 0,5 ч. л. цукру, кілька крапель лимонного соку, 130 мл олії, сіль.

Приготування. Залити фініки окропом, накрити кришкою, а через деякий час дрібно порізати. Варений буряк потерти на дрібній тертці. М'ясо зварити і пократити маленькими шматочками. Все вимішати і заправити йогуртово-майонезно-горіховою заправкою. Для її приготування збиваємо в блендері жовток, негостру гірчицю, йогурт, 0,5 ч. л. цукру, щіпку солі і кілька крапель лимонного соку. Не припиняючи збивати, поступово вливати олію тоненькою цівкою. Коли соус готовий, додати подрібнені в блендері горіхи і легенько вимішати. Подавати страву можна як на великому блюді, так і порційно, використавши форми чи кільця для салатів. Прикрасити шматочком курятини та зеленню.

ПЕЧЕНІ ЯБЛУКА

фото cookorama.net

Інгредієнти: яблука, родзинки, волоські горіхи, фініки, кориця мелена, мед.

Приготування. Яблука ретельно помити, з боку плодоніжки вирізати отвори, не доходячи до дна на 2 см, видалити насіння і серцевину. Нарізати для начинки фініки, додати подрібнені горіхи, промиті та підсушені родзинки, заправити медом і перемішати. На дно яблучних «горщиків» всипати трошки кориці і наповнити їх горіхово-медовою начинкою. Загорнути у фольгу і поставити в холодну духовку. Запікати при 180–200 градусах до готовності.

ФІНІКИ З МАСКАРПОНЕ

фото cookorama.net

Інгредієнти: 100 г фініків, 60–70 г сиру маскарпоне, 10 волоських горіхів.

Приготування. Фініки дуже солодкі, тому до маскарпоне не треба додавати цукру. Вийняти кісточки з фініків, накласти ложечкою маскарпоне (або домашній перетертий сир). Зверху покласти половинку горіха.

ШОКОЛАДНО-КАВОВИЙ ТОРТ ІЗ ФІНІКАМИ

фото cookorama.net

Інгредієнти: для крему — 0,5 л сметани, 100 г цукрової пудри, 30 г чорного шоколаду, 1 ст. л. какао-порошку, 1 пакетик загущувача, вишні без кісточок (можна морожені чи консервовані); для тіста — 200 г фініків, 1 скл. води, 1,5 ст. л. сухої розчинної кави, 1 ч. л. соди, 1 ч. л. ванільного цукру, 1 скл. борошна, 60 г какао-порошку, 2 ч. л. розпушувача для тіста, дрібка солі, 150 г масла вершкового, 1 скл. цукру, 2 яйця.

Приготування. Фініки помити, видалити кісточки, дрібно порізати. Змішати в каструлі воду, розчинну каву, соду, ваніль і закип'ятити. Додати фініки і проварити 1 хвилину. Вимкнути газ, накрити кришкою, залишити до повного охолодження, поки фініки перетворяться на «кашку».

В миску просіяти борошно, какао, розпушувач, сіль. В окремій посудині збити м'яке масло з цукром. Не припиняючи збивати, по одному ввести яйця. Акуратно вмішати туди суху просіяну суміш, потім додати фінікову масу. Викласти тісто в тортівницю, змащену олією без запаху і притрушену какао-порошком. Випікати у попередньо нагрітій до 180 градусів духовці 40–50 хвилин, перевіряти на готовність дерев'яною зубочисткою. Вийняти з форми й остудити на решітці, корж холодним розрізати горизонтально на кілька частин.

Готуємо крем. Шоколад розтопити й охолодити. Всі складники крему (крім вишень) змішати і збити міксером. Перемазати коржі кремом, перекладаючи вишеньками. Залишками крему змастити боки і верх торта. Прикрасити на власний смак.

Фото google.com.

Сказати «Кохаю!» допоможе каблучка

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ** Одним із найкращих моментів у житті жінки є пропозиція руки і серця від коханого, а каблучка, яку він подарує, стане символом зародження нової сім'ї. Це не просто прикраса — вона буде реліквією, яку майбутня дружина потім передасть вашим дітям

Віталіна МУЗИЧУК

Обрати каблучку для освідчення чоловікам зазвичай непросто. Хтось хоче, щоб вона була найбільшою і найдорожчою, хтось шукає найоригінальніший дизайн із мереживними елементами. Проте не можна забувати, що передусім перстень повинен пасувати коханій і відповідати її смаку та стилю.

Традиційно коштовність для освідчення має бути виготовлена з найблагороднішого металу — золота. Якщо ваша пасія полюбляє прикраси з холодних металів, тоді краще звернути увагу на моделі з білого золота, платини або срібла, адже головне, щоб їй сподобалося. Щодо стилю, то вічна класика — тонка каблучка із золота з діамантом. Він — найміцніший камінь, який обіцяє парі таку ж міцну любов. Але не всі люблять і мають змогу придбати таку цінну річ, тоді варто при-

дивитися до виробів із фіанітом. Він на вигляд такий же, але набагато дешевший. Зупиняючись на варіанті з дорогоцінним каменем, слід пам'я-

Краще уникати перснів із перлинами (до сліз), з рубінами (кров), опалами (нещастя).

тати про символіку деяких із них. Тож краще уникати перснів із перлинами (до сліз), з рубінами (кров), опалами (нещастя).

Непросто і вгадати з розміром. Доцільно звернутися за порадою до подружки або родини вашої обраниці. Якщо такий варіант не підійшов, спробуйте визначити розмір самостійно. Для цього візьміть каблучку обраниці, яку вона носить постійно і яка точно добре сидить

на її руці, обмірте її (можна обвести на папері, приміряти на свій палець або виміряти ниткою) і з цими заготовками вирушайте в магазин.

Якщо ви не можете знайти те, що вам подобається, або хочете зробити подарунок ще більш індивідуальним, замовте у ювеліра перстень заздалегідь. Сьогодні вам можуть зробити гравіювання або придумують цікаву форму — і ви отримаєте справді ексклюзивну каблучку, яку ваша наречена точно оцінить.

ЦЕ ЦІКАВО

Перстень має круглу форму, що означає нескінченність. Ще в Стародавньому Єгипті мудреці вважали, що через безіменний палець проходить «вена кохання», що веде прямо до серця, тож недарма на нього й надягають каблучку для заручин.

Колись, даруючи прикрасу, чоловік демонстрував, що здатний подбати про свою кохану і спроможний утримувати сім'ю. Так, Папа Микола I видав указ, що кожен наречений повинен підтвердити свою матеріальну спроможність і подарувати нареченій на заручини золоту каблучку. Трохи пізніше Папа Інокентій III видав указ, яким дозволяв дарувати срібні або залізні кільця. Першу каблучку, декоровану дорогоцінними алмазами, подарував своїй коханій Австрійський герцог Максиміліан у 1477 році. Тоді цьому самоцвіту приписували магичні властивості, здатні викликати взаємну прихильність і любов. Герцог таким чином прагнув приворожити Марію Бургундську, і треба сказати, це йому цілком вдалося — дівчина погодилася.

(За матеріалами
zbird.com.ua).

«Плачеш? А казав же колись: «Зустріну — сміятимусь».

Фото youtube.com.

Тетянин день

Початок на с. 20

— Як згадаю, яка ти...

Договорити їй завадив дзвінок у двері. Тетяна допитливо звела брови.

— Це, певно, за оголошенням, — на ходу пояснила бабуся. — Я написала, що здаю одну кімнату. Навіщо нам двом аж три? А так буде якась копійка! Заходьте, молоді люди! — впустила до хати двох хлопців.

— Ви писали? — ткнув один із них у газету, яку тримав у руці.

— Я.

Вони зайшли до вітальні.

— У нас свято, — пояснила бабуся. — Їй п'ять років.

— Така маленька! — сказав перший.

— Така велика?! — здивувався другий і здобув прихильність Тетянки.

Перший назвався Вадимом, другий — Борисом. Вони швидко збігали в магазин і повернулися з лялькою.

— Тримай, це тобі! — сказав Борис.

Граючись, дівчинка ненароком загнала собі занозу. Через кілька днів рука розпухла. Тетяна не спала ночами, жалібно скімлила і вдень.

Дівчинка чекала, коли ж жінка вийде з кімнати. Але даремно простояла біля дверей доти, доки бабуся покликала її спати.

— Треба різати! — повідомив хірург.

— Їм би тільки різати! — бабуся не могла з цим погодитися. Вона змастила спиртом хворе місце і голку, розпекла її на вогні.

— Руку!

— Ні! — закричала мала.

— Що тут коїться? — на відчайдушний крик Борис вискочив з кімнати.

— Та от, — тикнула на дитину бабуся. — Не дає руки. Не спить. Не їсть. Тільки плаче.

Хлопець глянув на схудле личко.

— Іди до мене, — підхопив на руки. — Я розкажу тобі казку.

Розповідаючи, гладив її м'яке волосся. Тетяна відчула, як злипаються очі.

— Казка тобі добре відома, але я не знаю інших. Сорока-ворона кашку варила, — він став крутити пальцями по її розкритій долоньці.

Тетяна й не помітила, як у його руках опинилася голка, ввігналася під шкіру. На хвилинку стало боляче, а коли потекла противна жовта рідина, настало нечуване полегшення.

— Ти — справжній друг.

— Не можна казати «ти» на старших, — зауважила бабуся.

— Хай каже, — дозволив Борис. — Яка ж дружба на «ви»?

Юнак сам займав кімнату: його товариш переселився ближче до роботи. Двері до нього ніколи не зачинялися. І Тетяна знаходила безліч причин, щоб майже не виходити з його кімнати.

— Не заважай Борисові. Може, він хоче почитати чи відпочити.

— Хай буде зі мною. Вона так тихенько сидить біля телевізора.

● АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

:)) :)) :))

Розмовляють двоє після бурхливої ночі:

— Милий, завтра ми одружимося?

— Ні. Зіздвонимося.

:)) :)) :))

Двоє приятелів ідуть вулицею. Раптом один хапає друга за руку:

— Ходімо швидше! На тому боці вулиці стоїть моя дружина і розмовляє з моєю коханкою.

Приятель глянув і каже:

— Заспокойся, це моя дружина розмовляє з моєю коханкою.

:)) :)) :))

Чоловік запитує священика:

— Скажіть, отче, це великий гріх, що в моєї Галі дитина народилася до весілля?

— Який же гріх! Звідки дитина могла знати, коли весілля?

:)) :)) :))

Чоловік дивиться футбол, дружина вже не знаючи, як повернути його увагу, каже:

— Милий, хочеш я догола роздягнуся?

— До гола? А нам чи словакам?

:)) :)) :))

Сваряться двоє. Вона:

— Запам'ятай, ти останній, з ким я би погодилася переспати!

— Ой, Галю, я буду всім говорити, щоб за мною не займали.

:)) :)) :))

Медсестра доповідає лікареві:

— Коли я перевіряю пульс хворого, у нього посилюється серцебиття. Можливо, треба щось зробити?

— Так. Застебніть халатик.

:)) :)) :))

Дорослий син запитує батька:

— Тату, а як дізнатися правду про дівчину?

— Ну, синку, йдучи в гості до дівчини, піднімися сходами на верхній поверх її під'їзду і прочитай усе, що про неї пишуть сусіди. Так і дізнаєшся.

Та одного разу двері виявилися замкненими. Тетяна вже збиралася постукати, коли почувся жіночий голос, який про щось розповідав. У відповідь лунав веселий сміх Бориса.

Дівчинка чекала, коли ж жінка вийде з кімнати. Але даремно простояла біля дверей доти, доки бабуся покликала її спати. Цієї ночі їй снився страшний сон: вона бігла за Борисом, а він утікав, обертаючись до неї й дразнячись на ходу.

— Зрадник! — сказала вона наступного дня, як тільки він, провівши гостю, повернувся додому.

Нерозуміюче подивися на неї.

— Я так тебе люблю, а ти привів іншу.

— Тетяно! — нарешті усвідомив, яке почуття керувало її вчинками весь цей час. — Шкода, що ти така маленька й не зрозумієш мене. Ти виростеш

— Тетяно! Вийди прощатися. Борис переїжджає від нас.

Вийшла на диво спокійна, наче підмінили. Аж злякався. Не наважувався, як завжди, погладити біляве волосся. Тільки й сказав:

— Щастя тобі.

— Дякую. Вам теж.

Дружина покинула його, коли він, працюючи таксистом, потрапив в аварію. Її сліз і турботи вистачило лиш на тиждень, а тоді вона подала на розлучення. Важко переживав зраду. Спочатку сумував, а тоді перелив душевний біль у лют, яка допомогла йому стати на ноги й почати життя заново...

... — На Бічну! — сказав пасажир, зручно вмошуючись на сидіння. — І, до речі, зі святом!

— Яким?

— Сьогодні ж Тетянин день!

Крутив кермо, у пам'яті зринали дні, які прожив у будинку

на околиці міста. Сумно усмінувся, згадавши, що мимоволі став причиною дитячого болю. Відвіз пасажирів і вирішив поїхати туди. Тільки чи є ще там їхня хата?

Двері відчинила Тетяна. Зовсім не здивувалася його появі. Тільки вся спалахнула й зітхнула з полегшенням, дивлячись, як скидає куртку. Запросила до сервірованого на двох столика.

— Ти ж когось чекаєш! — спробував відмовитися, думаючи, як піти, не побачивши її обранця-красеня, що, певно, от-от надійде (недаремно ж на дівчині така гарна сукня, а на столі — шампанське).

— Тебе!

— Давно?

— Усі ці роки!

Дозволив собі повірити в диво лише тоді, коли наказала відкоркувати шампанське, налити у два келихи, що стояли на столі, й простягла йому один із них зі словами:

— Нікого й ніколи!

А тоді подивувалася:

— Плачеш? А казав же колись: «Зустріну — сміятимусь».

і теж когось покохаєш.

— Ніколи й нікого!

Усміхнувся.

— Колись ми неодмінно зустрінемося, і ти перша сміятимешся, згадавши свої слова.

Він провів рукою по її волоссю, глянув у блакитні очі.

— Хлопці за тобою вмиратимуть. Ти така гарненька, як лялька. Можливо, моє щастя саме в тому, що серед цих безнадійно вмираючих уже не буде мене, — сказав незрозумілу для неї фразу й пішов у свою кімнату, полишивши двері, як завжди, відчиненими, хоч і відчував, що вона не захоче переступити поріг.

— Чому ти не залишишся жити у нас? — здивувалася бабуся. — Я до тебе звикла. А Тетянка так тебе любить!

«Саме тому», — подумав, але не сказав цього.

— Будемо жити у дружини. В неї така простора квартира!

(Наречена мешкає в гуртожитку. Збирався забрати її сюди, та...)

Хотів піти, не прощаючись із дівчинкою. Волів не нагадувати їй про себе, щоб зайвий раз не завдавати болю.

Фото youtube.com.

Проникнення

● **16+** Ми проникаємо. Одне в одного.
Ти — в мене. Я — в тебе

ШІ МУР

Ми зустрілися в точці перетину наших мрій.
Хтось такий, як ти, мені снився.

Це все вже було. Чи просто я чомусь знаю, що це — буде.

Так. Я знаю. Упевнена. Усе вже сталося. Просто ще має втілитись. І цього вже — не уникнеш.

Я це — приймаю.

Хоч спочатку ми лиш проходимо повз. Торкаємось поглядом. Сум'яття, яке виникає від цього в душі, породжує дивні думки, і в них — лиш ти.

Невідомий. Незнайомий. Незвіданий.

Наступного разу при зустрічі ми дивимося одне одному в очі довше. Занурюємося в зіниці. Здається — до дна.

Я тону в тобі. Бачиш?

Ні, я не боюся.

Наближайся.

Змішуються запахи. І твій відте-

пер — назавжди упізнаваний з-поміж усіх інших — накриває, як хвиля. Та хвиля — збиває мене з ніг. Мені забиває дихання.

Уже зникають кордони. Стираються мої межі. Я бачу, як руйнується стіна, за якою я ховалася від світу. Твоя присутність наповнює мій особистий світ.

Я просто забуваюся дихати.

Тоді згадую... і знову вдихаю. Вбираю тебе очима.

Хвиля підхоплює і огортає мене усю. Відчуваєш? Ми вже дихаємо одним повітрям. І вже — в унісон.

Ти вже у моєму просторі. Ти небезпечно близько.

Більше романтичних історій — на сайті **volyn.com.ua!**

Уже зникають кордони. Стираються мої межі. Я бачу, як руйнується стіна, за якою я ховалася від світу. Твоя присутність наповнює мій особистий світ.

Маркую тебе — «свій».

Торкайся.

Ніби випадково. Рукою — до руки.

Відчуваю твій доторк — як удар струмом. Той струм пронизує мене, примушуючи тремтіти.

Ми завмираємо. Усе, що буде відбуватися далі, — воно потаємне. Воно містичне. Дике. Безмежне. І животворче. Нас від цього відділяє пронизлива мить. Та мить звучить...

Як море. Як Місяць. Як срібна його дорога. Яка з'єднає дві точки. Тебе і мене.

Цілуй.

Ти навіть питаєш:

— Ти впевнена?

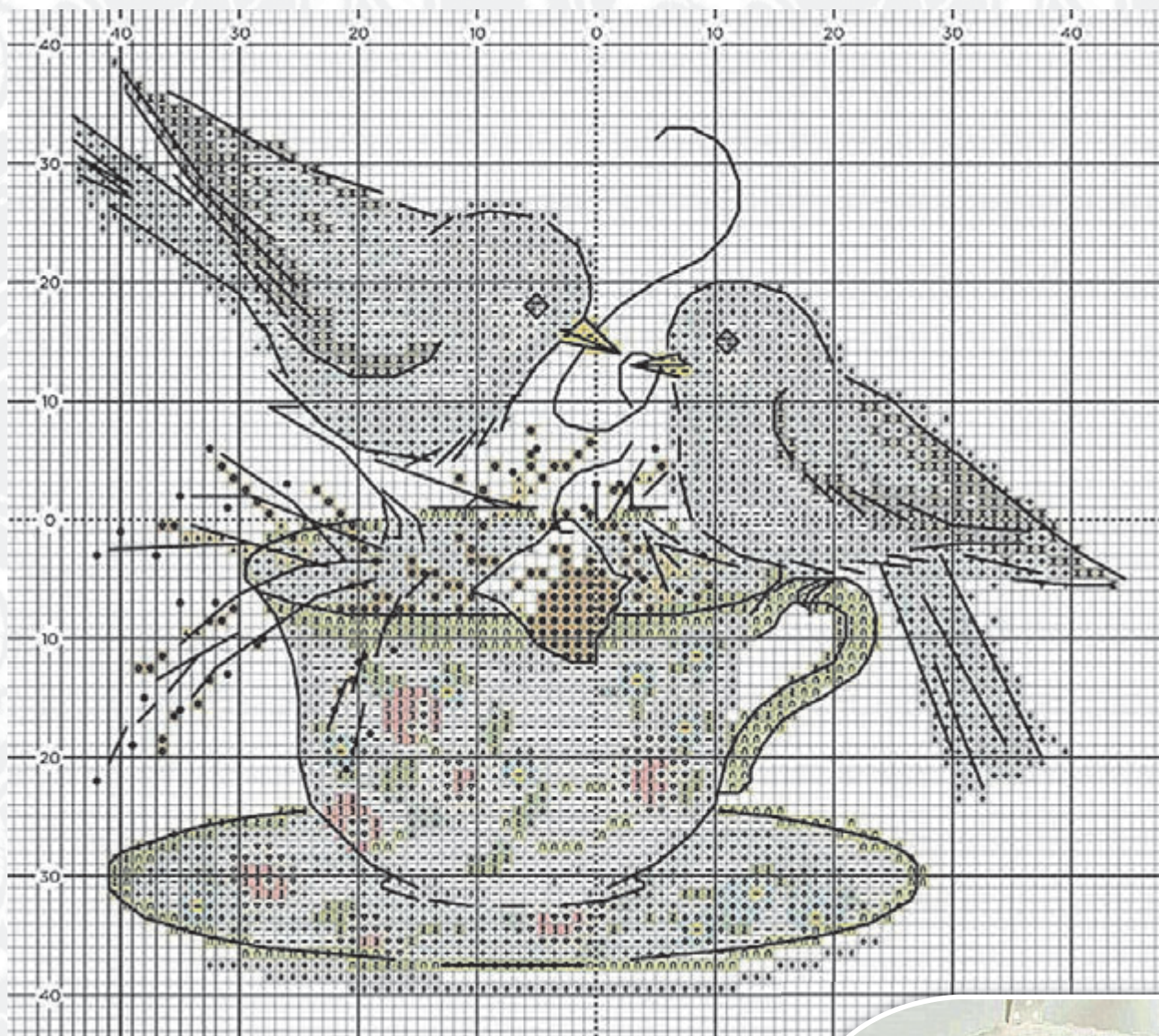
Так.

Варто було мені лиш заглянути в твої очі...

І я все вже про тебе знаю.

Про себе — також.

Заходь.

*«Ой у гаю, при Дунаю
соловей щебече,
він свою всю пташину
до гніздечка кличе...»*

● **ЧАРІВНА ГОЛКА** Вже зовсім скоро — свято всіх закоханих.

Але часу, що залишився до Дня святого Валентина, вистачить, аби підготувати коханому оригінальний подарунок. Ця пташина пара прикрасить диванну подушку, панно чи кухонний комплект. З часом така річ може стати сімейною реліквією.

Фото pinterest.it.

А в нашому тижневику **«Цікава газета на вихідні»** —
схема вишивки щотижня!

Передплатіть — і матимете й ви яскраві узори!

Передплатні індекси: для Волині — 60304,
для Рівненщини — 60312, для інших регіонів України — 60307.

Цікава
ГАЗЕТА + TV
на вихідні

Фото m.lovepik.com.

Тетянин день

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** Вона народилася 25 січня у сильний мороз. Батьки хотіли назвати її Лілією, такими ніжними й тонко окресленими були риси маленького личка, але богомільна бабуся, батькова мати, виявилася категоричною

— Ніяких Лілій! Лише Тетяна! Сьогодні православні вшановують пам'ять цієї мучениці.
— Хто ж вона така? — вирвалося в сина.
— Тетяна — дочка багатого й знатного римлянина, який таємно прийняв християнство. Вона виховувалася у вірі й загинула за неї

Sandra OLEK

Невістка хотіла наговорити свекрусі якихось го-стрих словечок, та в цей час дитина заплакала. Чоловік підскочив до ліжечка, взяв маля на руки:

— Ну чого ж ти, Тетяночко? Дитина відразу заспокоїла-

ся. Молода мати зітхнула:

— Тетяна, то й Тетяна.

Невдовзі батьки дівчинки розлучилися. Швидко створили нові сім'ї. Тетяна залишилася жити з бабусяю в хаті, що стояла майже на околиці міста.

— Сьогодні тобі п'ять років! Тетянин день! Колись твоя

Колись твоя свята принесе тобі щастя!

свята принесе тобі щастя! Аж не віриться, що від дня твого народження пройшло стільки часу, — сказала старенька, коли дівчинка задмухала вогонь на свічках торта.

Продовження на с.16

● **ЛЮБИСТОК**

«Коли до губ твоїх лишається півподиху...»

Грицько ЧУБАЙ

Коли до губ твоїх лишається півподиху,
Коли до губ твоїх лишається півкроку,
Зіниці твої виткані із подиву
В очах у тебе синьо і широко.

Щось шепчеш зачаровано і тихо ти
Той шепіт мою тишу синьо крає
І забуваю я, що вмію дихати
І що ходити вмію, забуваю.

А чорний птах повік твоїх здійснюється
І впевненість мою кудись відмає.
Неступленим півкроку залишається,
Півподиху у горлі застрягає.

Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко.
Але до губ твоїх лишається півподиху,
До губ твоїх лишається півкроку.

P.S. Ці слова Грицька Чубая поклав на музику його син Тарас Чубай — і вийшла неймовірно-чарівна пісня. А ще всі підспівують за Чубаєм-молодшим іншу пісню — «Вона». Як народився цей шедевр і кому він присвячений — читайте у сьогоднішньому номері на с. 3–5.

Більше неймовірних історій — в інших наших виданнях: «Цікава газета на вихідні» і «Читанка для всіх»! А також на сайті volyn.com.ua!

Малюнок Густава Клімта.